

сж тѣзъ гължби? — попита хаджи Петъръ, азъ спрѣхъ конетѣ.

— Купихъ ги, — казва. — Мене ми трѣбваше единъ, ама ми дадохъ два, че на чифтъ ги продаватъ. Момчето ми е болно, уплаши се, че щѣше да го претѣпче конь, та ми казаха да взема сърдце отъ гължбъ, докато е още живъ и да му го дамъ да го глътне.

Ей Боже, като почервенѣ онзи хаджи Петъръ, като кипна! Дигна бастуна, ще я пребий. — Ти, — казва, — каква си, не те ли е срамъ, не те ли е грѣхъ. Сега ще те убия! Дай самъ гължбитѣ...

Бабата се разтрепера, даде ги. — А като ти е било болно детето, — каза хаджи Петъръ, — нѣ ти пари да го цѣришъ, — и ѣ даде два наполеона. Два наполеона златни, на онуй време тѣ бѣха много пари. Та отъ тогазъ хаджи Петъръ завѣди гължбитѣ. Отнапрежъ имаше само премѣтачи, а после купи всѣкакви, имаше ги разни: карабаши — черни, гьоклии — сини, кабази — бѣли, съ мѣнички човчици като оризено зърно; кула — червени, палъ — керемидено червени. Имаше ги всѣкакви, разни... Имаше едни, казваха се фенерлии. Тѣ кога гукаха, разтваряха опашкитѣ си като фенери. Хаджи Петъръ се заливаше много съ тѣзи гължби. Току се катери по гължбарницитѣ имъ, лови ги, гледа ги отдолу, отгоре, или ще отскубне нѣкое перо отъ